

בין הערביים

האור והחושך הם שני ידידים.
לאור יש קרניים, לחושך שיניים,
והם בודדים בודדים.
בבוקר האור יוצא לשחק,
וחושך יושב בפילה ושותק.
בערב, כשאור הולך כבר לישון,
אז חושך יוצא. יום ראשון,
יום שני, יום שלישי ורביעי,
חמישי ושישי ושבת.
ביום ישן חושך, בלילה גם אור.
האור הוא צהוב והחושך - שחור.
אך פעם אחת חשף חושך שיניים,
תפס לו לאור בקצות הקרניים,
אמר: עכשיו נשחק!
והאור - צוחק.
שמחים אור וחושך, קופצים ורוקדים.
עכשיו כבר אינם כל כך בודדים.
ואז, כשעיפו, החליטו השניים:
כל יום ניפגש
בחמש או בשש
ונקרא למשחק הסודי שלנו
"משחק של בין הערביים".

* דליה כ"ץ היא מורה לחינוך מיוחד במכללה לחינוך ע"ש דוד ילין ומאבחת ליקויי למידה במסגרות חינוך מיוחדות.

פיג'מה

ערב אחד ישנים הכלבה, החתול.
וילד אחד פיגימה לובש.
פתאום פורצת יד ימין בבכי. היא פוחדת לעבור
לאורך השרוול.
שם קר וחושך, ובכלל
עד שרואים אור - הנשמה פורחת.
כך יד ימין מתייפחת.
ועונה לה יד שמאל:
נכון, אחותי, גם אני
נורא מפחדת.
גופייה - מילא.
חולצה של קיץ - אפשר.
אבל בחורף, לבד?

ובבכי מר
אוחזות הידיים זו בזו,
נכנסות לשרוול ימין.
מה זה? כועסת אימא
והשתיים, מבוהלות,
קופצות לשרוול שמאל.
אימא כבר נורא רוגזת,
אומרת לילד
שהוא ממש טובב.
ומה פתאום עכשיו
משחקים בשרוול.
הנה החתול כבר ישן
וגם הכלבה.
והיא את האור
מכבה.
נשארים בחושך ילד, פיגימה ושתי ידיים
וגם
דמעות בעיניים.